

ปัญหาการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ในศาลปกครองของประเทศไทย¹

ณัฐพล ม่วงคราม²

จากการศึกษาปัญหาการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองในศาลปกครองของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา เหตุผลและความจำเป็นการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง มาใช้ในศาลปกครองของไทย แนวความคิดและทฤษฎีวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาในต่างประเทศ หลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ของการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ตามระเบียบที่ประชุมตุลาในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 มาใช้ในศาลปกครองของไทย ซึ่งจากการศึกษาทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับแนวความคิดและทฤษฎีวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา การทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง การออกกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่ฝ่ายปกครองใช้เป็นเครื่องมือหลักในการดำเนินกิจการทางปกครองเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายของฝ่ายปกครอง เมื่อมีการออกกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองไปแล้วแม้จะมีการกำหนดให้มีการอุทธรณ์หรือนำคดีมาฟ้องต่อศาลได้ก็ตามแต่การฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางปกครองหรือกฎหมายไม่เป็นเหตุทะเลาะการบังคับตามคำสั่งทางปกครองหรือกฎหมาย ทำให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป ซึ่งในกระบวนการพิจารณาของศาลตั้งแต่การตรวจคำฟ้องจนถึงศาลมีคำพิพากษา ในแต่ละคดีใช้ระยะเวลาค่อนข้างนาน จึงจำเป็นที่จะต้องมีการมาตรการมาระงับหรือยับยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้น วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา จึงถือเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการเยียวยาแก้ไขหรือชะลอความเสียหายที่จะเกิดขึ้นก่อนในเบื้องต้นและมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ส่งผลต่อการบังคับคดีเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด เนื่องจากในบางคดีหากไม่มีคำสั่งวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาในขณะที่ฟ้องคดีแล้วเมื่อศาลมีคำพิพากษาผลทางคดีในท้ายที่สุดก็ไม่อาจเป็นไปตามความประสงค์ของคู่ความที่มุ่งประสงค์จะขอให้ศาลคุ้มครองในขณะ ฟ้องคดีการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่ศาลปกครองไทยนำมาใช้บังคับจึงเป็นไปเพื่อรักษาสถานะของบุคคลหรือป้องกันมิให้สิทธิหรือทรัพย์สินของคู่ความได้รับความเสียหายในระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล โดยศาลจะกำหนดมาตรการดังกล่าวในรูปของคำสั่งเรียกว่า “คำสั่งคุ้มครองชั่วคราว” จึงถือได้ว่าวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาเป็นมาตรการพิเศษที่ศาลนำมาใช้เพื่อเยียวยาให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่ความ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการทะเลาะการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองในศาลปกครองของประเทศไทย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (บางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา การทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครอง ที่กำหนดอยู่ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และระเบียบที่ประชุมตุลาในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ยังไม่ครอบคลุมหลายประการ สรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาหลักเกณฑ์ในการพิจารณาให้มีการทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองที่มีการพิจารณาเข้าไปในเนื้อหาของคดี

ในส่วนปัญหาในข้อนี้จะมุ่งเน้นไปที่หลักเกณฑ์ข้อที่ 1 “กฎหรือคำสั่งทางปกครองน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย” ส่วนหลักเกณฑ์ข้อที่ 2 และข้อที่ 3 ผู้เขียนเห็นว่าเป็นเงื่อนไขที่เหมาะสมอยู่แล้วเนื่องจากการวางเงื่อนไขแบบกว้างๆ เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจในการบริหารงานทางกฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน

การพิจารณาในขั้นตอนนี้ถือเป็นสิ่งสำคัญและมีความหมาย ถือเป็นกระบวนการยับยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากกฎหรือคำสั่งทางปกครองที่เกิดขึ้นในชั้นพิจารณาของศาล แต่เมื่อพิจารณาแนวทางการสั่งคำขอของศาลปกครองจะพบว่าศาลจะพิจารณาไปถึงเนื้อหาหรือประเด็นแห่งคดี โดยใช้คำว่า “น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย” หรือ “น่าจะชอบด้วยกฎหมาย” การที่ศาลพิจารณาว่ากฎหรือคำสั่งทางปกครองใดมีลักษณะ “น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย” หรือ “น่าจะชอบด้วยกฎหมาย” เป็นการเปิดช่องให้ศาลใช้ดุลพินิจตรวจสอบวัตถุที่เป็นประเด็นแห่งคดี ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการฟ้องว่ากระบวนการออกกฎหรือคำสั่งทางปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมาย และวินิจฉัยว่าเข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ซึ่งการใช้ดุลพินิจดังกล่าวบ่อยครั้งที่ก้าวล่วงไปวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดี ไม่เป็นตามหลักการใช้ดุลพินิจที่ต้องไม่บิดเบือนวัตถุประสงค์ของวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา ที่เป็นมาตรการที่ยับยั้งหรือระงับความเสียหายในระหว่างพิจารณาคดี และต้องเป็นไปโดยรวดเร็ว อีกทั้งการพิจารณาให้ทุเลาการบังคับเป็นขั้นตอนการพิจารณาเบื้องต้นเพื่อป้องกันหรือยับยั้งความเสียหายอันเกิดจากกฎหรือคำสั่งทางปกครองเท่านั้น และจะมีผลเป็นการพิพากษาคัดลาคดีให้เป็นที่ยุติในชั้นพิจารณาคำขอซึ่งเป็นสิ่งที่ศาลไม่ควรกระทำ ที่จะต้องไม่ใช่การวินิจฉัยข้อพิพาทคดีและการที่ศาลพิจารณาตรวจสอบอย่างรอบคอบจนเกินไปจนถึงขนาดลงในเนื้อหาของคดีทำให้การพิจารณาเป็นไปอย่างล่าช้า

การพิจารณาที่ล่าช้าของศาลทำให้ผู้มีส่วนได้เสียได้รับความไม่เป็นธรรมและถูกผลกระทบจากกฎหรือคำสั่งทางปกครองที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะความเสียหายที่เกิดขึ้นกับคู่ความอาจเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นในทันที เนื่องจากในคดีปกครองการฟ้องคดีไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการบังคับคดี และทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบในเชิงคดีอันเนื่องจากผลของกฎหรือคำสั่งทางปกครอง

2. ปัญหาการพิสูจน์องค์ประกอบการพิจารณาคำขอการทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครอง

การที่ศาลจะมีคำสั่งให้นำการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองมาใช้บังคับ จะต้องครบเงื่อนไขทั้ง 3 ประการ ตามข้อ 72 วรรค 3

แบ่งเป็นเงื่อนไขทั้ง 3 ประการ คือ หลักเกณฑ์ข้อที่ 1 กฎหรือคำสั่งทางปกครองน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย หลักเกณฑ์ข้อที่ 2 การให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าว มีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง และหลักเกณฑ์ข้อที่ 3 ทั้งการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้น ไม่เป็นอุปสรรค แก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ

จากเงื่อนไขตามข้อ 72 วรรค 3 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ประกอบแนวคำสั่งศาลปกครองแล้วหากศาลเห็นว่าไม่เข้าองค์ประกอบข้อใดข้อหนึ่งศาลจะยกคำร้องทันที ศาลจะสั่งมีการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง จะต้องครบเงื่อนไขทั้ง 3 ประการ กล่าวคือต้องครบเงื่อนไขทุกข้อ แต่ในทางปฏิบัตินั้นเป็นไปได้ยากและศาลมีแนวโน้มที่จะยกคำขอมากกว่าที่จะสั่งรับไว้ เนื่องจากในการพิจารณาของศาลปกครองเป็นการพิจารณาที่พยานหลักฐานส่วนใหญ่อยู่กับฝ่ายปกครอง คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นประชาชนจึงเป็นไปได้ยากที่จะแสวงหาพยานหลักฐานในการพิสูจน์ให้ครบเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดทั้ง 3 ประการ แม้การพิจารณาในศาลปกครองจะเป็นกระบวนการแบบไต่สวนโดยศาลมีหน้าที่แสวงหาพยานหลักฐานก็ตามแต่ในความเป็นจริงก็คงเป็นไปได้ยากที่ศาลจะเข้าถึงพยานหลักฐานในชั้นเริ่มแรกของการพิจารณาได้อย่างครบถ้วน ประกอบกับความรู้ความเข้าใจของคู่ความในคดีที่เป็นฝ่ายเอกชนยังไม่เพียงพอ

เมื่อการใช้อำนาจของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจะต้องกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ใช้อำนาจให้ถูกต้องและได้สัดส่วน และอาจถูกตรวจสอบโดยศาล แต่กระบวนการพิจารณาของศาลจะต้องใช้ระยะเวลานานกว่าจะเสร็จสิ้น วิธีการชั่วคราวจึงเป็นมาตรการที่สำคัญ ถือเป็นการยับยั้งการใช้อำนาจทางปกครองในชั้นแรกของศาล หากศาลสั่งไม่ให้ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็จะได้รับผลกระทบหรือความเดือดร้อนเสียหายอยู่ตลอดเวลาจนกว่าศาลจะมีคำตัดสินยังเป็นการส่งเสริมการกระทำของฝ่ายปกครองที่ขัดต่อหลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองอีกด้วย

แม้ศาลยกคำขอแล้วจะไม่มีกฎหมายห้ามให้ยื่นคำขอใหม่ก็ตาม แต่เมื่อพยานหลักฐานในการพิจารณาคำร้องมีเพียงเท่าที่มีอยู่ ไม่มีพยานหลักฐานใหม่ การพิจารณาคำร้องก็คงไม่เปลี่ยนแปลงจากเดิมแต่อย่างใด ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการพิจารณาเงื่อนไขการสั่งคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองให้สามารถนำไปใช้ได้โดยง่าย และเป็นธรรม

3. ปัญหาการขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองในระหว่างพิจารณา

ตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ไม่ได้มีบทบัญญัติกำหนดการขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา การทุเลา

การบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองไว้ในกรณีที่มีพฤติการณ์แห่งคดีมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมในขณะที่มีการขอคุ้มครองชั่วคราว

จากปัญหาของการที่ไม่มีบทบัญญัติโดยเฉพาะในการขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองทำให้คำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา ส่งผลกระทบต่อคู่ความหรือผู้มีส่วนได้เสียจากคำสั่งดังกล่าว ทำให้ไม่ได้รับความเป็นธรรมและต้องกระทำการหรือละเว้นกระทำการตามคำสั่งของศาลโดยไม่สามารถขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้แม้ข้อเท็จจริงจะเปลี่ยนไปจากเดิมในขณะที่ศาลมีคำสั่งก็ตาม

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองในศาลปกครองของประเทศไทย ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาหลักเกณฑ์ในการพิจารณาให้มีการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่มีการพิจารณาเข้าไปในเนื้อหาของคดี ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ให้เพิ่มหลักเกณฑ์มาตรการภายในกำหนดขอบเขตของการใช้ดุลพินิจของศาลในการตีความหลักเกณฑ์การพิจารณาคำขอให้มีการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ตามข้อ 72 วรรค 3 ในหลักเกณฑ์ “กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย” โดยออกเป็นระเบียบที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาคำขอให้มีการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ตามหลักเกณฑ์ “กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย” โดยกำหนดให้การพิจารณาคำขอของศาลจะต้องมิใช่เป็นการวินิจฉัยเนื้อหาแห่งคดี เพียงแต่มีเหตุผลสนับสนุนในเบื้องต้นที่จะนำการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองมาใช้ก็เพียงพอแล้ว เพื่อให้การพิจารณาของศาลเป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีขอบเขตที่ชัดเจนและศาลจะต้องมีการให้เหตุผลรองรับการมีคำสั่งดังกล่าวในทุกครั้งที่มีการใช้ดุลพินิจ

2. ปัญหาการพิสูจน์องค์ประกอบการพิจารณาคำขอการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

ต้องกำหนดหลักเกณฑ์ให้ศาลพิจารณาองค์ประกอบของเงื่อนไขใหม่ จากเดิมที่ต้องครบองค์ประกอบทั้ง 3 ข้อ แก้ไขเป็นหากเข้าองค์ประกอบเงื่อนไขกรณีใดกรณีหนึ่ง จาก 2 เงื่อนไข คือ “ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย” หรือ “การให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไข”

และเมื่อเข้าเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งจาก 2 ข้อ ศาลก็ต้องพิจารณาต่อไปในเงื่อนไขข้อที่ 3 ที่ว่า “การพิจารณาคำขอการทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองตามวรรคสามจะต้องไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ” ซึ่งมาบัญญัติเป็นกรอบแนวทางการพิจารณาสั่งคำขอ

ทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ที่จะต้องไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ ทั้งยังคงหลักการทางกฎหมายปกครองเอาไว้จึงเห็นควรที่จะต้องกำหนดให้เงื่อนไขการพิจารณาเพื่อให้มีคำสั่งทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองเป็นไปได้อย่างง่าย และตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยผู้เขียนเห็นว่าในการพิจารณาเงื่อนไขในการสั่งทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง หากเข้าเงื่อนไขหลักเกณฑ์ข้อที่ 1 น่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือหลักเกณฑ์ ข้อที่ 2 การให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง เพียงข้อใดข้อหนึ่งและการกระทำดังกล่าวไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ ศาลมีอำนาจสั่งทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ทันที โดยไม่ต้องให้ครบหลักเกณฑ์ทั้ง 3 ประการดังเช่นในปัจจุบัน

จึงให้แก้ไขข้อ 72 วรรค 3 จาก “ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง ทั้งการทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้นไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ ศาลมีอำนาจสั่งทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ตามที่เห็นสมควร”

ให้แก้ไขเป็น “ในกรณีที่ศาลเห็นว่ากฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นน่าจะไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือการให้กฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลังศาลมีอำนาจสั่งทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองได้ตามที่เห็นสมควร”

และเพิ่มเติมมาตรา 72 วรรค 5 ดังนี้

“การพิจารณาคำขอการทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองตามวรรคสามจะต้องไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ”

3. ปัญหาการขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาการทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

ต้องมีการกำหนดให้สิทธิแก่คู่ความหรือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง ที่จะขอแก้ไขหรือยกเลิกคำสั่งให้ทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง เพื่อให้เหมาะสมต่อสถานการณ์

จึงเห็นควรเพิ่มบทบัญญัติในข้อ 74/1 ดังนี้ “ในกรณีที่ไม่มีการอุทธรณ์หรือภายหลังที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดให้ทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองถ้าข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่ศาลอาศัยเป็นหลักในการมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอการทุเลการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นเปลี่ยนแปลงไปเมื่อศาลเห็นสมควรหรือคู่ความหรือผู้ได้รับผลกระทบมีคำขอ ศาลมีอำนาจที่จะมีคำสั่งแก้ไขหรือยกเลิกวิธีการเช่นว่านั้นเสียก็ได้”